

Parlament Maulets-CAJEI: cloenda de l'acte polític

Llíria (Camp de Túria), 16 d'abril del 2011

Salutacions, companyes i companys:

Maulets, el Jovent Independentista i Revolucionari, i la CAJEI, Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista, hem iniciat un procés històric d'unitat que donarà lloc, més prompte que tard, a l'organització juvenil més gran i forta que mai haja existit al País. Però la unitat no sempre és fàcil. A voltes, és més fàcil la confrontació, l'aïllament, l'autoafirmació, muntar-se cadascú la seua paradeta... A voltes és més fàcil, i potser és més còmode. La unitat requereix una actitud, i Maulets i la CAJEI hem continuat el camí iniciat pel Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, en esta direcció d'articulació d'estructures per a construir un moviment popular de ruptura democràtica al nostre País.

Unitat, per a què? Per a treballar més i millor, per a superar polítiques de fricció entre organitzacions i destinar les nostres energies al treball amb la joventut. Per a adreçar-nos amb el cap ben alt al nostre poble i fer-nos valdre com a la veritable alternativa política del nostre país: vàlida, conscient i consistent. Per a avançar en els nostres objectius d'independència, socialisme i unificació dels Països Catalans. Clarament ara toca la unitat, i ambdues organitzacions no hem dubtat a l'hora de posar-nos mans a la feina.

Tot i això, no fem este procés de confluència únicament "perquè toca". La unitat ha de suposar molt més que la suma de dues organitzacions; ha de suposar, a més d'un augment quantitatiu, un augment qualitatiu. La nova organització haurà de superar el marginalisme polític, l'auto-exclusió de la vida política, els cercles tancats... Haurà d'arrelar a cada poble i a cada barri al si de la joventut i del moviment popular, materialitzant el potencial que té el nostre projecte de transformació social.

Per això este dia és especial i important. Els i les joves eixim al carrer en motiu de la diada del 25 d'Abril per a recordar una derrota com a poble. Però no eixim derrotats: eixim amb energia i entusiasme, presentant un projecte que ha de fer-nos recuperar la il·lusió i l'energia valencianes. La joventut fem d'este dia un marc de denúncia: d'una banda, contra l'opressió del nostre poble per part dels Estats espanyol i francès; d'altra, contra la precarietat que ens imposen amb les seues reformes i polítiques espanyoles al servei de la minoria dominant.

Esta crisi, la crisi del capitalisme, no és cap notícia nova per als treballadors i les capes populars d'este País, especialment per a nosaltres els joves, que som la generació més precària de les últimes dècades, la que menys qualitat de vida té en tots els aspectes: el laboral, l'acadèmic, el social, l'afectiu... Els i les joves ens trobem en mans d'empreses de treball temporal, acceptant subcontractacions, feines precàries i inestables amb uns sous de riure, que ni tan sols arriben al salari mínim ni ens permeten aspirar a emancipar-nos. No podem ignorar este fet: els joves som sempre els que més amargament paguem les conseqüències de les seues crisis! Ells volen que ser jove ja no siga il·lusió, empena i energia... sinó inseguretat, dependència, por, precarietat... I tot, adobat amb una bona dosi de consumisme.

Un milió i mig d'aturats als Països Catalans; eixe és el saldo del seu joc. Treballadors ofegats, educació cada volta més privatitzada, injecció de capital a grans empreses mentre es retallen les prestacions socials. I després de tots estos atacs? Polítics, banquers i empresaris treuen el pit i, amb l'imperatiu de la força, aproven reformes durant l'últim any que encara ens han acabat d'ofegar més! I damunt ens volen vendre la moto de que així contribuirem a recuperar l'economia. I no els falta raó... la seua economia!

Amb la reforma laboral han abaratit l'acomiadament, han augmentat la temporalitat i han acabat d'enfonsar la negociació col·lectiva. Amb la reforma de les pensions ens han allargat el temps mínim de cotització i l'edat de jubilació. Ens han hipotecat durant 40 anys, ens han retallat les condicions laborals per tots els costats, ens han fet més esclaus del treball... I el pitjor de tot és que ells no han dubtat ni un moment en fer tot això, que no s'han qüestionat per un sol instant si atacar els nostres drets socials i laborals era el que s'havia de fer. Ells havien de protegir els seus interessos i és el que estan fent... no els suposa cap problema. Els que sí que tenim un problema som nosaltres, els i les treballadores, els joves, les dones, els jubilats, els xiquets, els estudiants... amb una xicoteta peculiaritat: que som la majoria!

Cada dia està més clar que el seu model no és el nostre, que cal posar l'economia al servei de les persones i no les persones al servei de l'economia. Perquè mentre ningú demostre el contrari, l'economia és només una eina que fem servir les societats per a la nostra supervivència i reproducció. I si este sistema tan sols funciona per a uns poquets i a base d'enfonsar la majoria, on està el trellat d'eixa economia? Per què hem de mantindre i deixar-li el poder de decisió a aquells que ens exploten i ens mantenen permanentment en la misèria?

Per si fóra poc, els joves estudiants hem patit una altra reforma: el pla Bolonya. Una reforma que, sota la retòrica de promoció i harmonització dels estudis internacionals i de millorar l'adaptabilitat al mercat laboral, ens ha col·lat uns senyors dins les nostres aules que van a decidir què cal i no cal estudiar, com i quan s'ha d'estudiar. La qüestió és senzilla: uns senyors venen i dissenyen els plans d'estudis segons unes determinades necessitats; cap problema. Però dóna la casualitat que aquestos senyors són banquers i directius de grans empreses, que no van a posar un duro si no saben que van a traure'n com a mínim dos! I curiosament, sembla que les seues necessitats no acaben de coincidir amb les nostres... Ells necessiten robots que dominen a la perfecció la tècnica, que no comporten cap altre maldcap que recarregar-los quan se'ls esgota la bateria. Això és Bolonya: universitat com a fàbrica de mà d'obra no-pensant. D'això en diuen *adaptabilitat a la demanda de treball del mercat laboral*. Nosaltres en diem ignorància funcional: aprendre sense criticar, i doncs, aprendre sense millorar.

La CAJEI i Maulets també ens unim per això: per a articular un espai juvenil arreu del país, un espai que amb la creació i el desplegament de noves formes de participació i incidència social, haurà d'aglutinar cada volta més joves en la defensa de les problemàtiques juvenils. I la nova organització haurà de ser la columna vertebral que cree i dinamitze eixe Moviment Juvenil.

Tenim davant nostre dues bases objectives per al desenvolupament del Moviment Juvenil: **precarietat** (laboral, estudiantil, en les relacions, en l'oci...) i **alienació**.

L'alienació és, per exemple, que una estructura que crea la societat aparega de sobte com una realitat autònoma, separada, aliena, que té necessitats i interessos propis. I encara més, que eixa estructura sotmeta a la societat basant-se precisament en l'excusa de les "seues necessitats". En el fons, açò no és més que una maniobra de la ideologia dominant, que els poderosos utilitzen per a fer-nos actuar sempre en benefici seu, reproduint el seu model d'explotació talment com si fórem automàtes. En el camp juvenil, eixa alienació és transversal i trastoca totes les dimensions de la nostra vida: a l'ensenyament (que enlloc de ser una cosa pròpia i alliberadora, s'ha convertit en una cosa imposada, aliena; adoctrinadora), a l'economia, el treball (un ens incontrolable amb necessitats pròpies a les quals cal que ens adaptem com siga, coste el que coste), a l'oci (perquè no elegim el nostre temps lliure: el temps lliure ja ens ve donat i planificat, i està condicionat a les directrius del consumisme).

Això, com no, amb el suport imprescindible del poder adult, que podem resumir, en paraules de Marx, com a l'afirmació que descriu la dinàmica adulta: "màquines que fabriquen màquines". L'alienació és, per tant, un sistema que s'auto-reprodueix.

El Moviment Juvenil ha de ser el referent que, tant amb l'explicació teòrica com amb la pràctica, mostre, demostre a la joventut que és possible i fins i tot agradable viure i desenvolupar-se humanament, de forma diferent a la que dicten el consumisme, el passotisme i les dependències del model juvenil d'este sistema. L'Espai Jove haurà de contraposar-se al model juvenil de la precarietat i l'alienació... que té poderosos aliats en el poder adult, els mitjans de comunicació, l'educació formal, les institucions... Haurà de transformar-lo pel model de la consciència, la humanitat, la solidaritat, l'educació, la crítica, la participació i la transformació!

Enfront de la crisi estructural, la nostra aposta i resposta estructural ha de ser l'articulació d'eixe Espai Jove. I això hem de fer-ho amb la pedagogia de l'exemple concret, fent front als problemes presents i immediats que patim com a joves i fugint de les grans proclames. Obrim els ulls: no estem en un context avançat de deslegitimació del sistema, per tant, cal concretar els objectius estratègics i anar fent-los cada volta més reals, perquè així, seran cada volta més assolibles. Ens cal una pràctica basada més en xicotetes victòries que no pas en grans proclames victorioses o, segons quan, victimistes.

En l'articulació d'eixe espai hem de crear les eines de participació i d'incidència per a que tota la joventut pugua treballar en els diferents sectors i els diferents graus de compromís, en el procés per l'emancipació juvenil. Amb els grups de música, els grups excursionistes, els casals de joves, les associacions de defensa del territori, els col·lectius d'oci, les plataformes per aconseguir espais propis, les colles de cultura popular, les associacions esportives... Ens cal sembrar joves organitzats arreu del país i per a totes les problemàtiques. I la nova organització, com a columna vertebral d'este espai, ha de dinamitzar-lo i consolidar-lo. I amb les anàlisis i la pràctica política conscient, compromesa i eficaç, avançar cap a la referencialitat política d'este espai. Heus ací la nostra tasca.

Companyes, ja tenim la formulació teòrica del que volem. Ara bé, si ens fixem en la realitat, ens falta gent a les organitzacions, ens falta gent a les mobilitzacions... I gent a este País n'hi ha molta! Existeix tota una massa juvenil al País Valencià que és la que plena els concerts en valencià, o que omplirà esta vesprada els carrers de València, o que munta grups de música als pobles, o que participa de diferents col·lectius i iniciatives. Les Trobades en valencià reuneixen milers de joves; els grups es multipliquen; la música en valencià va camí de

la plena normalització. Tenint en compte que entre la joventut la música i l'oci són pilars fonamentals –quasi, diríem, una definició identitària!-, açò es pot considerar un èxit. Tota esta joventut està desorganitzada i desorientada, i evidentment no es reconeix clarament com a independentista i socialista –què més voldríem!-. El Moviment Juvenil ha de ser el seu referent concret. I nosaltres, com a organització, hem de saber llegir aquesta realitat i trencar cercles. A dia de hui, cada volta es fa més evident que els models organitzatius dels quals ens hem dotat han arribat a un punt d'estancament. I no és per falta de gent potencial – gent n'hi ha molta!- sinó per falta de projecte concret, i segurament també per excés de cercles i de “barreres d'entrada”. La nova organització també haurà de trencar això: trencar inèrcies en bucle, com reproduir certs debats inútils o certes dinàmiques mobilitzadores estèrils... i replantejar-nos a nosaltres mateixos. Perquè la nova organització només tindrà sentit en tant que la seua finalitat no siga ni l'auto-reproducció ni la resistència romàntica: únicament la finalitat de ser l'eina. Per tant, el missatge que traslladem hui, ací, als joves valencians és: **joves, als pobles i barris, organitzem-nos i lluitem! En som milers, però colpejarem com si fórem u!**

Maulets i la CAJEI també ens unim per a plantejar i construir una alternativa global davant de la crisi global. És per això que, enfront de les reformes reaccionàries dels neoliberals, encapçalades pel **PsoE**, sota la direcció del **Fons Monetari Internacional**, la **Unió Europea i la gran patronal espanyola** -incloses la catalana i la basca-, beneïdes pel PP, seguides per les cúpules dels nous sindicats sistèmics, CCOO i UGT, i el conservadurisme dels socialdemòcrates (reflectit en el projecte d'Estat de Benestar d'IU i d'altres sectors del nacionalisme i el sobiranisme “progressistes”), nosaltres presentem a la societat valenciana el projecte de la Unitat Popular.

La Unitat Popular és l'agrupació de totes les forces progressistes en defensa – més aviat conquesta!- dels interessos socials i nacionals dels i les treballadores i les classes populars. És un espai que aglutina els moviments socials i les organitzacions polítiques, esdevenint un moviment de masses per a l'acció. La Unitat Popular s'ha de fonamentar en un programa clar de reivindicacions concretes i assolibles. I en això estem...

La Unitat Popular pot començar a partir de l'Esquerra Independentista, però en cap cas acaba a l'Esquerra Independentista. Cal no confondre la unitat d'acció entre les organitzacions de l'Esquerra Independentista amb la configuració d'este espai sociopolític que és la Unitat Popular; la unitat en les apostes estratègiques, en les apostes a llarg termini de l'Esquerra Independentista és un requisit per a l'articulació d'este espai de masses, però en tot cas és un procés diferent –un procés previ-.

La Unitat Popular actua d'aglutinadora i d'expressió global de les diferents lluites sectorials, és a dir, com a marc d'identificació i enquadrament del projecte global de societat i país de la Unitat Popular. Per sort, nosaltres ja hem començat a construir eixa eina: la Candidatura d'Unitat Popular -la CUP- està cridada a ser l'espai on els sectors populars s'identifiquen i s'enquadren en pro dels seus interessos. Així doncs, ja estem mans a l'obra.

En l'articulació d'este espai al nostre país ens cal ser amples de mires i fugir d'una volta per totes del marginalisme polític i dels cercles tancats i (auto)excloents. Si no ens falten bases objectives ni subjectives per a l'articulació del Moviment Juvenil... tres quarts del mateix per a la construcció de la Unitat Popular.

Casals i ateneus, associacions culturals, col·lectius ecologistes i de defensa del territori, colles de cultura popular, plataformes feministes o de dones... I el carrer: jubilats, estudiants, joves, dones, autònoms per necessitat, xicotets tallers, nouvinguts, treballadores de la llar... **Tota la classe treballadora i tots els sectors populars del nostre poble: esteu convocats a ser el subjecte del canvi via la Unitat Popular!**

Companyes, tenim davant nostre el repte de la construcció de la millor eina al servei del nostre poble: la Unitat Popular. Per això teixirem aliances amples, de majories, perquè majoritaris són els interessos que materialitza el nostre projecte. Cal desterrar d'una volta i per a sempre el marginalisme polític, la por a intervindre políticament en espais socials amples – que sí, evidentment suposa caure en contradiccions; però a estes altures, pretén algú fugir de les contradiccions?-. Cal deixar de banda l'ortodòxia estètica-pseudorevolucionària, que massa voltes només té de revolucionària l'estètica, les consignes i algunes accions... però molt poc quant a recorregut i incidència social -que és, en definitiva, el que ens ocupa-. Canviar les foto-cròniques d'autoconsum per anàlisis vertaderament acurades; concretar les grans consignes revolucionàries en el pa de cada dia. I ampliar els horitzons de la nostra lluita. El moviment es demostra caminant; però caminar per caminar i sense rumb clar no ens portarà a cap de lloc. Fem-nos-ho mirar!

Nosaltres proposem la il·lusió, l'energia, la intel·ligència, l'entusiasme, l'organització, l'amplitud de mires... Un país només existeix políticament en tant que la seua gent se'l creu; el projecte de país que proposem és en sí un projecte de modernització al servei dels interessos de les classes populars, per tant, beneficia i representa fonamentalment els interessos dels i les treballadores. Proposem un projecte de país per a la majoria de la societat. Dos eixos, un projecte: la Unitat Popular.

Dos camins s'obrin davant dels nostres peus: pacte (d'exploració) social o lluita; caminar cap enrere –contrareformes- o progressar cap avant –**socialisme!**-; L'Espanya contrareformista o el País Valencià modern; l'electoralisme i l'immobilisme polític o **la construcció de la Unitat Popular als Països Catalans**. Nosaltres ho tenim clar!

Camarades,

Des de pobles i comarques, cap a la Unitat Popular!

Visca la terra!!!